

ærede Medlems Side, Tale om en kalkulatorisk Udgift, det er ganske rigtigt, at de 20,000 Kr. som ere anslaaede i Medfør af Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, ere blevne meget stærkt overskredne, og jeg kan ogsaa fuldt ud slutte mig til det Ønske, som Statsrevisionen har udtalt ved forskellige Lejligheder, at det var heldigt, om man overhovedet kunde komme til saa god en Overensstemmelse som muligt mellem Budget og Regnskab. Men jeg tror, at naar Statsrevisionen har valgt dette Punkt til at fremsætte Krævet om, at Overskridelsen af en kalkulatorisk Sum skal medføre en Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, saa er det ret vilkaarligt valgt. Det kan dog strengt taget ikke gøre nogen Væsenforskel, om en Overskridelse er noget større eller noget mindre, principielt er det jo ganske det samme, og dersom man altsaa vælger en Post og siger om den, at naar den er overskreden, burde man have forlangt det overskredne bevilget paa Tillægsbevillingsloven, kunde man principielt akkurat lige saa godt stille samme Førdring paa en anden Post. Dersom Forholdet her er det, at Regeringen ikke har gjort andet end at anvende de 181,000 fuldt ud overensstemmende med Lovens Regler — og der foreligger ikke noget andet — har Regeringen været ikke blot berettiget, men ligefrem forpligtet til at afholde dem i Henhold til Loven, og skal man saa her tale om at komme til en bedre Overensstemmelse imellem Budget og Regnskab, synes mig, at den eneste rimelige Vej er den, at man næste Gang, man lægger sit Budget, opfører den paagældende Sum noget større, og jeg tænker, at det ogsaa vil blive Følgen af den Forhandling, som har fundet Sted, og af de Bemærkninger, som Statsrevisionen har gjort, at den paagældende Minister og Folketingets Finansudvalg ville være blevne tilstrækkelig opmærksomme paa, at det vil være rigtigt at forhøje denne Sum.

Hvad dernæst angaar det andet Divergenspunkt, nemlig Spørgsmaalet om Gendarmeriets Afvikling, har jeg der hverken kunnet følge det ærede Flertal eller det ærede Mindretal, som talte sidst. Jeg maa tilstaa, at begge disse Standpunkter, men særlig det ærede Flertals, har været mig en Smule overraskende. Det forekommer mig — for at sige det rent ud — at det ærede Flertal slutter noget venstreagtigt. Det ærede Flertal tillægger her Finansloven en Betydning over for andre Love, som forekommer mig at være om end ikke ny, saa dog i alt Fald altid bestridt

fra det ærede Flertals Side. Det ærede Flertal gør gældende, at da der paa den Finanslov, som blev vedtaget den 1ste April 1894, ikke fandtes nogen Bevilling til Gendarmeriets Bestaaen, maatte det selvfølgelig bortfalde, naar der ikke senere blev vedtaget særlig Lov herom. Ja, det er jo givet nok, at naar der ikke senere blev vedtaget en Lov derom, maatte Gendarmeriet til den Tid bortfalde, men jeg forstaaar ikke, hvorledes det ærede Flertal kan raisonnere saaledes, at naar Korpset ikke fandtes paa den nævnte Finanslov, saa maatte det bortfalde den 1ste April. Det ærede Flertal gaar nemlig ud fra — det er jo *dets* Betragtning — at Gendarmeriloven er saa god som enhver anden Lov, det slutter som saa, at en provisorisk Lov, skønt den ikke er vedtaget af det ene Ting, og skønt den er forkastet af det andet Ting, er lige god derfor, Flertallet stiller den ganske lige med en anden Lov. Men gaar det saa egentlig an fra det ærede Flertals Standpunkt at raisonnere som saa, at naar en bestaaende Lov kommer til at mangle de fornødne Midler bevilgede paa Finansloven, falder den bort. Jeg tror, det kunde føre til ret farlige Konsekvenser, hvis man fulgte den Betragtning: Jeg sætter f. Eks., at et af Rigsdagens Ting ved Finanslovens Behandling fik Lyst til at stryge de Udgifter, som en eller anden Lønningslov medfører; skulde den saa bortfalde den Dag, da Finansloven blev vedtaget uden at den Bevilling fandtes derpaa? Jeg tror ikke, det vilde vinde almindelig Anerkendelse, i hvert Fald ikke fra den Side, hvortil den ærede Ordfører hører, om man vilde gaa ind paa at lade Finansloven regere de almindelige Love paa den Maade. Men paa den anden Side forekommer det mig, at det ærede Mindretal, det ærede Medlem for Kjøbenhavn, er tilbøjeligt til at raisonnere en lille Smule højreagtigt. Det ærede Medlem vil jo slet ikke tage det i Betragtning, at det her er en provisorisk Lov, det drejer sig om, han behandler den ganske som en almindelig af Rigsdagen vedtagen Lov, og det forekommer mig, at ogsaa de ærede Statsrevisorer have gjort sig skyldige i denne Fejltagelse. Jeg skønner ikke rettere end, at naar man behandler denne Lov med samme Alvor og Omhu som en almindelig, virkelig Lov og kræver dens finansielle Konsekvenser iagttagne med den samme Omhu og Omstændelighed som en almindelig Lov, saa ligger deri en Slags Anerkendelse af det Provisorium, som man behandler med en saa udsøgt Omhu. Jeg